

Afinewsletter

AFIN nº 48

Març 2013

El març de 2009 veia la llum la primera publicació AFIN, que des del grup d'investigació del mateix nom es va posar en marxa com un espai de reflexió i comunicació entorn dels temes en els quals treballem. Quatre anys i quaranta-vuit números després, aquesta publicació mensual gratuïta arriba a més de 30.000 subscriptors i el seu arxiu es pot consultar a través d'Internet en les seves versions [castellana](#), [catalana](#) i [anglesa](#).

En aquesta ocasió, hem comptat amb la col·laboració de Gina Bacon, una dona nascuda a Corea i adoptada per una família nord-americana,

la intervenció de la qual en el VI Congreso Internacional AFIN celebrat el mes de novembre passat, va despertar un enorme interès entre el públic assistent. El seu text recull les seves reflexions entorn del que per ella ha significat l'adopció transracial i les tensions entre, com ella mateixa descriu, el seu exterior "groc" i el seu interior "blanc".

Enfrontem el cinquè any d'aquesta publicació amb il·lusions renovades i un nou projecte de I+D en marxa. Esperem que ens segueixin acompanyant.

Direcció Newsletter:

Diana Marre, Nadja Monnet i Beatriz San Román

Redacció dels continguts d'aquest núm.:

Gina Bacon

Coordinació:

Bruna Álvarez

Edició de la versió catalana:

Victòria Badia

Traducció:

Bruna Álvarez i Victòria Badia

Documentació:

Anaïs Vidal

Difusió:

Maria Galizia

Subscripció i contacte:

gr.afin@uab.cat

ISSN: 2013-2956

Afin
Research Group

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

Amb el suport de:

Aquesta Newsletter es publica amb el recolzament del Ministeri d'Economia i Competitivitat a través del projecte I+D:

Adoptions and fosterages in Spain: tracing challenges, opportunities and problems in the social and family lives of children and adolescents (CSO2012-39593-C02-00)

La meua vida com a "twinkie": representant (performant) la raça com a adoptada coreana

Els 'Twinkies' són uns bescuits grocs i esponjosos, farcits de crema blanca. Són una icona d'Amèrica i es troben fins i tot a la càpsula del mil·lenni d'Estats Units (seleccionats pel President Bill Clinton). Els 'twinkies' són fabricats per Hostess, una empresa que recentment va entrar en bancarota. A mi no m'agraden els 'twinkies', però els ciutadans dels Estats Units van començar a pagar milers de dòlars per ells quan s'anuncià que Hostess tancaria. Potser el seu atractiu sigui degut a la seva textura esponjosa o al rumor que afirma que les 'twinkies' poden sobreviure a l'holocaust nuclear. Sigui per la raó que sigui, el cas és que Amèrica els adora i jo els odio. Estrany potser, que m'autoproclami com un d'ells, una 'twinkie'.

Per què m'identifico amb unes postres poc saludables que personalment odio menjar? Perquè igual que els

'twinkies', sóc blanca per dins i groga per fora.

El 2008, vaig escriure un text titulat "La vida d'una 'twinkie': representant la raça com a adoptada coreana", del qual aquesta newsletter n'és una versió condensada. Han passat uns anys des que el vaig escriure i sempre sembla trobar el camí de tornada a la meua vida. No vull generalitzar o estereotipar les persones adoptades transraciament. La meua història és solament una de moltes, però a mesura que el meu status de 'twinkie' es difon, la meua connexió amb la gent es fa més forta. Si els Twinkies es recuperen de la bancarota, espero que tingueu l'oportunitat de menjar-ne un i pensar que és deliciós. A la millor després penseu, com jo, que ser groga per fora i blanca per dins és una bona combinació.

A sobre: paquet de Twinkies.

A sota: paquet d'una peça de brioxeria similar que es va comercialitzar a Espanya amb el nom de Bucanero.

Sóc el que alguns anomenen una 'twinkie': groga per fora, blanca per dins. Generalment, s'entén com un terme racial pejoratiu, jo penso en ella com una descripció apropiada. Estic per sota del metre i mig d'alçada, tinc la pell fosca, el cabell negre i els ulls marró fosc. El meu aspecte és tot l'asiàtic que es pot ser. Diria que la meva alçada (o la manca d'aquesta) ve del meu pare i l'espès cabell negre de la meva mare... però el meu pare fa 1,80 m. i la meva mare té el cabell castany i fi. Tots dos són caucàsics.

La raça dels meus pares és diferent a la meva. El meu exterior és com un petit bescuit, groc i esponjós, que absorbeix la cultura nord-americana que em rodeja. El meu interior és blanc, com la crema que fa el Twinkie diferent i ple de sabor, però que mai es veu des de fora. Les dues parts –interior i exterior– mai es mesclen en un únic color sòlid. En altres paraules, el meu cos "groc" s'interposa en el camí de la meva experiència "blanca"; al mateix

temps, la meva "blancor" interior no em permet ser del tot "groc". Paraules com minoria, opressió i marginalització són utilitzades per descriure el meu cos asiàtic; privilegi, patriarcat i dominació descriuen la meva "blancor" interior.

La majoria de gent reconeix que la raça no és biològica, sinó una construcció cultural. Tanmateix, no podem negar que la raça juga un paper important en la nostra autoconstrucció,

ja que –com escriu Fogg-Davis– vivim en una "societat conscient de la raça". Visc en un país en el qual en gairebé totes les enquestes i formularis et pregunten sobre la teva raça. És gairebé metafòric: senyalant una casella, estàs essent encasellat, estàs marcant qui ets, d'on vens, i on estàs a la societat. Quina casella haig de marcar jo? Marco la de "Asiàtica-Americana", però em sento com si encaixés millor a la casella de "Caucàsica". Tanmateix, no puc marcar-la perquè sóc coreana. Realment hauria de marcar "Altres", ja que no encaixo en cap categoria racial.

Les persones adoptades a Corea comparteixen una experiència única que la majoria de la gent no pot entendre. Entre nosaltres, tenim històries diferents i no puc parlar per cap altra adoptada a Corea, però escric per crear consciència, identificar-me amb altres i per explorar i posar a prova les connotacions de 'raça', 'identitat' i 'estereotip'.

Seleccioni una casella:

- ☐ Caucàsica
(privilegiada, ideal)
- ☐ Negra-Americana
(criminal, gueto)
- ☐ Índia-Americana
(alcohòlica, espiritual)
- ☐ Asiàtica-Americana
(experta en arts marcial, estudiant)
- ☐ Hispano-Americana
(mandrosa, il·legal)
- ☐ Altres/Desconegudes
(no-reconegudes, no-importants)

Als EUA, moltes de les enquestes i formularis contenen un apartat de categories racials.

Crec que la identitat de les persones és fluida i es representa o actua constantment. Actuem diferent com a professora, amiga, empleada, filla, etc. A través d'aquest assaig, examino com jo represento o actuo la raça en una societat que assumeix que la raça significa cultura, i com la gent reacciona davant –i/o rebutja– la meva representació racial.

Com em vaig convertir en 'twinkie'

Noh Eun Joo va néixer a Seül, Corea del Sud. Era la més gran de tres germans, dues dones i un home. Als divuit anys, assistia a l'institut. El 5 de maig de 1986, la seva vida canvia per sempre quan va donar a llum una nena. Eun Joo va pensar que no podria criar-la normalment, ja que era una dona jove, soltera i encara estudiant. Va pensar que la seva filla "tindria un millor futur si era adoptada per una bona família". El 8 de maig de 1986, va ser l'última vegada que Eun Joo la va veure.

Jo sóc la bebè que Eun Joo va donar en adopció. L'única informació que tinc sobre la meva mare i el meu pare de naixement és el que està escrit en el meu expedient d'adopció. La meva mare de naixement tenia divuit anys quan em va tenir. Era "serena i de complexió mitjana. Prima i fina. Amb cara rodona". No hi ha informació sobre el meu pare biològic. Mai sabré les característiques físiques que he heretat de la meva mare biològica més enllà d'aquesta descripció tan poc detallada. Malgrat que els seus atributs genètics són desconeguts, ella em va donar el meu nom.

Tot i que els noms són merament simbòlics, comporten significats importants per a la identitat de les persones. En el teatre, els actors representen gent diferent tota l'estona. Jo vaig començar a actuar quan tenia tretze anys i mai he representat la "Gina" com un personatge. A l'escenari, sempre tinc un nom diferent i represento una persona diferent.

El día de la meva graduació a la Western Washington University.

Com a Gina Renae Bacon represento un personatge diferent al del nom que em van posar quan vaig néixer, Noh Hyeong Kyeong. Hyeong parla coreà i es va criar en la cultura coreana. És asiàtica. Gina viu als Estats Units, parla anglès i va ser criada per una família caucàsica. La desconexió entre la meva part asiàtica i la meva part blanca crea el meu status de "twinkie". Totes dues són jo, i intento represen-

tar tant l'asiàtica com la blanca, però quina és la representació majoritàriament acceptada?

Twinkie en procés: descobrint la raça

Com a nena, no em veia a mi mateixa com a asiàtica. No sabia què era ser asiàtica. Tinc molts records de com em vaig adonar que era diferent de la població blanca que m'envoltava. Recordar la meua infantesa dóna forma a com representava la raça (o estava

Jo de nena (amb la cara rodona).

forçada a representar-la) abans fins i tot de saber què era la raça. Vaig a compartir un dels records més clars que tinc, de l'època en la qual era l'única nena no-blanca de l'escola.

Durant l'hora del pati, a preescolar, quatre o cinc nens em van empènyer contra una paret de totxos. No podia defensar-me i van començar a escri-dassar-me. Em recordo plorant, amb l'esperança que algun dels meus amics de classe m'ajudés. Finalment, em van deixar en pau i me'n vaig anar a casa per explicar a la meua família el que aquells nens m'havien fet i m'havien dit. Per la meua sorpresa, els meus pares no semblaven molestos. Vaig compartir els meus sentiments ferits i la meua família no va compartir la meua pena. No oblidaré mai aquell dia.

No oblidaré mai que els nens em van immobilitzar contra la paret, però no tinc cap record del que realment em van dir. Quan ja era adulta, la meua mare em va explicar què havia passat i em va dir que jo no estava enfadada per

les accions físiques, sinó per les seves paraules. Els nens em van dir "tens la cara rodona", una vegada i una altra. Ells miraven el meu cos i verbalitzaven el que trobaven. La meua família no va tenir una gran reacció perquè les afirmacions que em van ferir eren veritat: em recordaven que tenia la cara rodona i els meus pares no volien que em sentís avergonyida per això. La seva reacció informal va ser ajudar a adonar-me'n que els 'insults' dels nens no eren insults en realitat. Recordo estar confosa perquè jo esperava que sentissin pena per mi. Ara estic agraïda per la seva reacció calmada i entenc perquè ells no van validar les meves emocions ferides. Tenia una cara rodona. No hi ha cap mal en això. Si els nens sols verbalitzaven una afirmació sobre el meu cos físic, per què havia plorat? Perquè van assenyalar la meua diferència física com si fos rara, lletja i no natural. Mai seria com ells.

Un bescuit groc i esponjós

en un món de crema blanca:

(In)capaç de representar-me com a blanca

No em sento diferent de les meves amigues i amics fins que no puc actuar com ells. La meva incapacitat de representar-me com a blanca apareix quan miro una foto o em miro al mirall. El meu cos asiàtic em porta a la secció infantil a les sabateries i m'obliga a reconèixer que no sóc com les meves amigues. Elles són altes, tenen parpelles i no s'han d'enfilat a una cadira per arribar als prestatges alts. Les participants en l'estudi de Freundlich and Lieberthal's (2000) sobre persones adultes que havien estat adoptades a Corea feien comentaris com "sentia que no era maca perquè no encaixava en l'ideal de bellesa occidental", "no em considerava atractiva perquè no era caucàsica". Trobar bellesa en el meu cos petit i fosc, els meus ulls petits i marrons, i el meu cabell negre i llis, és una tasca difícil quan estic envolta-

da de dones blanques i boniques. Se suposa que les dones asiàtiques són exòtiques i submises, però no m'identifico amb aquest estereotip, ja que he crescut als Estats Units, en una cultura que aspira a la igualtat i fomenta l'individualisme.

Sabors de crema blanca

en un bescuit esponjós i groc:

(in)capaç de representar l'asiàtic

La gent mira el meu cos i assumeix que tinc pares asiàtics i que puc parlar una llengua diferent. No puc sentir-me ofesa, seria estrany que assumissin que totes les persones de color són adoptades. La meva incapacitat per actuar com a coreana no m'hauria de fer sentir culpable o avergonyida i, tanmateix, sovint em sento així. La gent espera de mi que sigui asiàtica, però jo no aconsegueixo les seves expectatives.

Vaig conèixer una dona coreana que, quan va saber que jo no parlava

*En un restaurant japonès
(no domino els bastonets!).*

coreà, em va deixar anar: "I no et fa vergonya!". Vaig demanar una forquilla en un restaurant vietnamita i el cambrer me'n va portar un de brut i em va dir desdenyosament: "Em pensava que tu eres l'asiàtica". Aquest tipus

El cotxe del meu germà.

d'interaccions em passen gairebé cada setmana. Simplement no puc actuar com a asiàtica.

El meu coneixement de la cultura coreana ve de projectes escolars i d'internet. Ni tan sols puc pronunciar el meu nom coreà. Estic "rentada en blanc". Em miren amb menyspreu. Sóc una 'twinkie' que no pot ser plenament asiàtica, sigui el que sigui el que vulgui dir ser asiàtica. I, tanmateix, intento d'acceptar el meu exterior groc i intento de fer la meva actuació creïble.

**Bescuit esponjós i groc
que amaga crema blanca:
encarnant estereotips**

Quan encarno els estereotips asiàtics, em sento més asiàtica. Encaixo en l'estereotip d'estudiosa, sempre he tingut bones notes a l'escola. A vegades m'han dit: "Bé, això és perquè ets asiàtica". Me n'adono que existeix l'estereotip asiàtica-intel·ligent, però a menys que existeixi "el gen de les bones notes", jo no les vaig aconseguir per ser asiàtica, sinó perquè em vaig esforçar molt. Tanmateix, fan que em senti més legitimada com a asiàtica. Accepto els estereotips perquè em fan sentir com si pertanyés a quelcom. Em trobo intentant d'actuar com a groga, mentre que simultàniament intento amagar el meu costat blanc.

El meu germà solia conduir un cotxe elegant, un Tiburón verd. Li va pintar dragons vermells als costats i flames a la capota. Semblava un cotxe de curses de carrer, dels que es ve-

uen a les pel·lícules. Deixant de banda el racisme, semblava força asiàtic. El meu germà blanc no sembla el tipus de persona que conduiria un vehicle tan "asiàtic". En canvi, jo sí. Ens vàrem canviar el cotxe durant un mes i, la veritat, conduir el Tiburón em va fer sentir més asiàtica. A vegades, em venia de gust avançar alguna persona asiàtica per poder saludar: "Ei, jo també sóc asiàtica!". Per alguna raó, posar el meu cos físic al seient del conductor d'aquest cotxe em va fer sentir que podria pertànyer a algun lloc.

Els accessoris físics, com els cotxes, la roba o el pentinat, influeixen en la lectura del meu cos, que alhora influeix també en la meva percepció sobre la meva identitat racial. Vaig dur una vegada el serrell recte, i les meves amigues em deien que semblava realment asiàtica. No ho semblava abans? La gent em mira i pensa que sóc asiàtica, malgrat el meu pentinat. Tanmateix, a les meves amigues –que pensen en mi com en una igual–, el

Asiàtica

No-Asiàtica

meu serrell de sobte es va convertir en un recordatori que la Gina és diferent.

**Ingredients –bescuit groc i crema blanca–:
actuant i abraçant la “twinkie”**

M’identifico amb la meua sang coreana creant una aparença asiàtica i encarnant estereotips asiàtics... però em quedo curta pel meu interior blanc. Semblo massa asiàtica per ser blanca, però no actuo suficientment “grog” per a ser asiàtica. La meua incapacitat per a ser una u una altra solament fo-

namenta la meua posició com a ambdues. Vaig néixer a Corea del Sud i estic orgullosa de la meua herència. Visc als Estats Units i estic orgullosa de la meua família blanca.

Recolzo plenament els nens i nenes adoptats que visiten els seus països d’origen, aprenen de la cultura i abracen el seu lloc de naixement, però tampoc haurien de sentir vergonya per no encarnar aquesta altra cultura. Els nens i nenes són éssers culturals d’on han estat criats. Tot i haver nascut a Corea del Sud, no em puc sentir culpable per no conèixer ni la llengua ni la cultura coreanes.

Escrivint sobre les meves experiències racials no s’arriba a noves conclusions diferents sobre la societat, el racisme, els estereotips o la identitat, però el viatge d’aquest article crea consciència sobre la desconexió entre el color de la pell i la cultura.

La meua criança blanca i el meu exterior asiàtic em fan única. Mentre les meves amigues poden comprar-

Imatge de corporatevoices.wordpress.com.

se roba que els vagi bé, menjar amb forquilla i tenir les característiques físiques dels seus pares... jo puc bronzear-me fàcilment, comprar sabates barates de nena i tenir la família més amorosa que podria desitjar. Sóc una ‘twinkie’ i no vull ser una altra cosa. La societat té dificultats per acceptar el meu exterior “groc” i el meu interior “blanc” al mateix paquet, però, donant al meu cos “twinkificat” una veu, potser hi haurà qui repensi la manera en què etiquetem la gent pel seu color de pell.

PER LLEGIR...

Freundlich, M. and Lieberthal, J.K (2000). [*The Gathering of the First Generation of Adult Korean Adoptees: Adoptees' Perceptions of International Adoption*](#). The Evan B. Donald Adoption Institute.

A la Primera Trobada Internacional d'adoptats i adoptades coreans, persones que van ser adoptades en Corea entre 1956 i 1985 es van conèixer entre si, van parlar sobre les seves experiències d'adopció, i van connectar amb la seva herència coreana. Les seves veus ofereixen a professionals de l'adopció i famílies adoptives una oportunitat per a l'aprenentatge i pel millorament de la pràctica de l'adopció internacional en el futur.

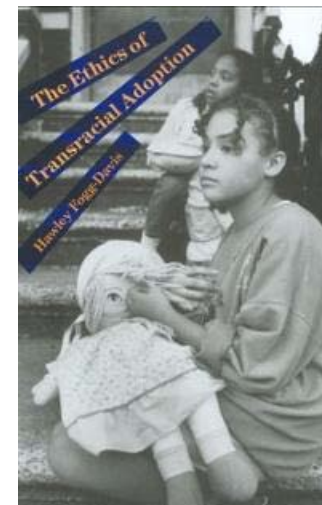
Nixon, R. (2009, 8 de Nov.). [*Adopted from Korea and in Search of Identity*](#). The NY Times.

Aquest article reflecteix, a través de l'experiència de Kim Eun Mi Young, una dona nascuda a Corea del Sud i adoptada per famílies nord-americanes, el procés que va des de la seva identificació amb les seves famílies blanques fins la posterior adquisició de consciència de la diferència, en el camí cap al descobriment –i construcció– de la seva identitat.

Saulny, S. (2011, October 12). [*In Strangers' Glances at Family, Tensions Linger*](#). The New York Times.

Aquest article ens mostra una visió, des de l'experiència de la família Greenwood, de com ser una família multirracial a Amèrica.

Fogg-Davis, H. (2002). [*The Ethics of Transracial Adoption*](#). New York: Cornell University Press.

Aquest llibre explora nous camins en el debat sobre adopció transracial, examinant la relació entre les concepcions personals i públiques de la raça i del racisme, abans, durant i després de l'adopció.

Simon, R.J. & Roorda, R.M. (2000). [*In Their Own Voices: Transracial Adoptees Tell Their Stories*](#). New York: Columbia University Press.

Aquest llibre recull entrevistes realitzades a 24 persones joves negres adoptades per famílies blanques. Planteja com afecta l'experiència a les seves identitats racials i socials, l'elecció d'amistats i parelles, i els seus estils de vida. Inclou una visió general de la història i la situació actual de l'adopció interracial.

PER VEURE...

[Somewhere Between](#)

Dirigida per Linda Goldstein Knowlton. EUA, 2011.
88 min. Documental.

Un documental sobre quatre adolescents que viuen a diferents llocs d'Estats Units i als quals uneix el fet que van ser adoptats a Xina, a causa de situacions familiars relacionades amb la "política del fill únic".

[Operation Babylift: The Lost Children of Vietnam](#)

Dirigida per Tammy Nguyen. EEUU, 2009. 72 min.

Un documental que explora les històries i experiències de diversos nens i nenes que van ser declarats orfes, evacuats i adoptats per famílies d'Estats Units a través del programa denominat "Operació Babylift".

SOBRE L'AUTORA DELS TEXTOS

Gina Bacon va descobrir la seva identitat 'twinkie' a la Universitat Western Washington, on va rebre el graduat en Comunicació. Els seus professors van recolzar fermament la seva creativitat i les sol·licituds de beques, que li van permetre d'obtenir un Màster a la Universitat de Utah. Actualment treballa com a Coordinadora de Programa a l'Oficina del Deganat de l'Escola de Medicina de la Universitat de Utah.

Manifesta estar eternament agraïda a Noh Eun Joo, qui amb valentia va decidir donar-la a Theresa i Ricard Bacon i se sent increïblement afortunada de tenir uns pares tan encantadors i encoratjadors. Gina continuarà compartint la seva història com a 'twinkie' mentre hi hagi gent interessada en ella. Encara que els Twinkies no siguin redistribuïts per una altra empresa, ella seguirà allà per donar continuïtat al seu nom.

RECOMANEM

De los "hijos del corazón" a los "niños abandonados" construcción de "los orígenes" en la adopción en España. San Román, B. (2013). *Papeles del Psicólogo*, vol. 34(1).

Els discursos sobre l'adopció constitueixen, per les famílies adoptives i les persones adoptades, un repertori que les interpel·la i en relació al qual negocien el significat de l'adopció en les seves trajectòries vitals i les seves identitats. Aquest article analitza com s'ha construït la noció dels 'orígens' en l'adopció a Espanya, des del silenciament fins la penetració d'un discurs que considera "l'abandonament" com un fet ineludible en la trajectòria vital de tota persona adoptada i qui-nes han estat les seves implicacions.

[Llegir article complet](#)

LINKS D'INTERÈS

[Evan B. Donaldson](#)

[Adoption Institute](#)

[Holt International](#)

[Children's Services](#)

[International Korean](#)

[Adoptee Associations](#)

ESDEVENIMENTS D'INTERÈS

[Les économies politiques des sentiments.](#)

Salle des artistes, París, França, del 13 de febrer al 12 de juny del 2013.

[Youth 2.0: connecting, sharing and empowering? Affordances, uses and risks of social media.](#) Antwerp, Bèlgica, del 20 al 22 de març del 2013.

[The Child and the Book Conference: Children's Literature, Technology and Imagination. Research, Problems and Perspectives.](#) Pàdua, Itàlia, del 21 al 23 de març del 2013.

[Psychoanalysis and politics. Eruptions, disruptions and returns of the repressed.](#) Helsinki, Finlàndia, del 15 al 17 de març del 2013.

[Colloque Corps Femmes Contraintes Sociales.](#) Université du Maine - Espace Eve. Le Mans, França, del 28 al 29 de març del 2013.

CONGRESSOS Y CONFERÈNCIES

[Rutgers Media Studies Conference: Extending Play.](#) New Brunswick, EE.UU., del 19 al 20 d' abril del 2013.

[Produire du savoir, gouverner des populations.](#) Lyon, França, del 10 al 13 de setembre del 2013. Contacte: colloquehssa@gmail.com.

[Il encuentro internacional en Marruecos con menores en contextos de riesgo.](#) Tetuan. Marroc. Del 15 al 20 d' abril de 2013. Data límit per la inscripció: 15 de març.

[Philosophy at Play conference. Gloucestershire.](#) Gloucestershire, Gran Bretanya. Del 9 al 10 d' abril del 2013.

[Conferencia internacional sobre protección de la infancia.](#) Mónaco. 5 abril 2013.

[New Agendas on Youth and Young Adulthood: Youth Studies Conference](#)

[2013.](#) Glasgow, Gran Bretanya. Del 8 al 10 de abril del 2013.

[37th Annual Child Welfare Symposium.](#) The Conference Center, New York, EE.UU. Del 20 al 22 de maig del 2013.

[Reproductive Justice: Activists, Advocates, and Academics.](#) Ann Arbor, Michigan, EE.UU. Del 29 de maig a l'1 de juny del 2013.

[4ICAR. Four International Conference on Adoption Research.](#) Bilbao, Espanya. Del 7 al 11 de juliol del 2013.

CALL FOR PAPERS

12th Conference 'European Culture': Encounters with difference in European borderlands. Del 24 al 26 d'octubre del 2013, Barcelona. Data límit Call for papers: 20 de març. Contactes: Bas Spierings, b.spierings@uu.nl; Martin van der Velde m.vandervelde@ru.nl

New Agendas on Youth and Young Adulthood: Youth Studies Conference, 2013. Del 8 al 10 d'abril del 2013.

Encounters and Engagements: Creating New Agendas for Medical Anthropology. EASA Medical Anthropology Network / AAA Society for Medical Anthropology. Tarragona, Espanya, del 12 al 15 de juny del 2013. Call for papers.

Periferias, fronteras y diálogos. XIII Congreso de Antropología de la FAAEE. Tarragona, del 2 al 5 de setembre de 2014. Data límit *Call for papers*: 30 de març.

Body and construction of age categories: from childhood to adolescence. Strasbourg-Meltz, França, 18 al 20 de setembre del 2013. Call for papers: fins el 20 de març. Contacte: Nicoletta Diasio (nicoletta.diasio@misha.fr) i Virginie Vinel (vinel5@univ-lorraine.fr).

CALL FOR PROPOSALS

Les usages du politique et leurs enjeux dans les pratiques artistiques et expressions esthétiques. Call for papers: fins el 21 d'abril del 2013. Contacte: laure.garrabe@mshparisnord.fr; veronique.muscianisi@mshparisnord.fr.

An Online Feminist Journal. Data límit: 31 de març del 2013. Contacte: submissions@academinist.org

The Death of the Perpetrator. Execution, suicide, identification, concealment, exhibition. Data límit: 15 d'abril del 2013. Contacte: coordinator@corpsesofmassviolence.eu.

Special Issue of Childhood: Education, Childhood and Disability in Countries of the South: Re-positioning the Debates. Data límit *Call for proposals*: 1 de maig del 2013.

Mothers and Mothering in a Global Context. Journal of the Motherhood Initiative for Research and Community Involvement (JMI). Data límit: 1 de maig.

BEQUES

Becas Fulbright 2014-2015. Beques d'ampliació d'estudis de postgrau en universitats d'Estats Units. Data límit de presentació de sol·licituds: 21 de març.

Beques de doctorat 'La Caixa'. Beques per realitzar estudis de doctorat a Europa (data límit: 25 de febrer), Espanya (data límit: 16 d'abril), EE.UU. (data límit: 15 d'abril) i Àsia (data límit: 25 de juny).

Becas para máster y doctorado para el programa en Educación Comparada de la Universidad Normal de Beijing. Data límit: 20 de març del 2013.

Premios Fundación BBVA Fronteras del Conocimiento y la Cultura 2013. Data límit: 1 de juliol del 2013.